

Dr. Kun Károly Mihály 1929 - 2013

„Éljetek méltó módon ahhoz a hivatáshoz,
amit kaptatok, teljes alázatosságban,
szelídségben, türelemben...”
Ef. 4,1-3.

Távozott közülünk egy jó barát, az áldozatkész családapa, a reumás betegek fáradhatatlan gyógyítója.

Szegényebbek lettünk.

Veszteségünk nagyságát csak az a tudat mérsékli, hogy életében a Pál apostol intelme szerint hivatásához méltó módon élt, cselekedett, intézkedett.

A szomorú hírt Horváth Sárka tanárnőtől kaptuk, akit testvéreként szeretett.

Dr. Kun Károly reumatológus, balneológus szakorvos, szaktekintély, Karcagon született. Itt járt elemi iskolába, majd a Református Nagykun Gimnázium diákja volt négy évig. Édesanyját, édesapját és Lajos nevű bátyját rövid hónapok alatt elvesztette, így árvaságra jutván, anyai nagynénjéhez került Tiszaeszlárra. Nagyállóban folytatta és fejezte be tanulmányait. A sikeres érettségi után a Műszaki Egyetemre pályázott, de mivel abban az időben orvosokra volt szüksége az Országban, felvették a Debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem Orvosi Karára.

Kiváló eredménnyel fejezte be az orvosi tanulmányait, és Hajdúszoboszlóra helyezték körzeti orvosi állásba.

Ebben a munkakörben gyógyítja a rászoruló betegeket, köztük a Hajdúszoboszlói Gyógyfürdő nagy tekintélyű és nagy tiszteletnek örvendő Csomor főorvos úr feleségét, utóbb magát Csomor főorvos urat.

További pályáját ez a tény meghatározza: a nyugdíjba vonuló Csomor főorvos úr Károlyt nevezi meg utódjául, ekkor lesz a Hajdúszoboszlói Gyógyfürdő vezető főorvosa. Az új munkakör további tanulásra készíti: megszerzi a reumatológus szakorvosi képesítést.

Ezen túlmenően a gyógyvizek alkalmazásával, hatásával, azok minősítésével foglalkozó tudomány: a balneológiai szakképesítést is megszerzi. Munkája ezután nemcsak gyógyítás, hanem ország területén létesült termál kutak vizének, gyógyhatásának minősítésére is kiterjed.

A Dunántúlon, a Duna-Tisza közén és a Tiszán túl számos gyógyfürdő működik gyógyító hatású intézménnyé minősítve – az Ő szakvéleménye alapján.

A Hajdúszoboszlói „Központi Fürdő” (Szent István park 1-3) bővítése, korszerűsítése (betegirányító rendszer, stb.) az Ő irányítása mellett valósul meg.

A Városi Előjáróságtól kibérli a József Attila út 25. szám alatti diákszállót, hogy u.n. „nappali szanatórium” szolgáltatásával bővítse az ambuláns betegellátást, valamint beutalt betegek részére teljes ellátás mellett – bentlakást biztosítson szerény körülmények között. Ezt a diákszállót 2008.-ban elnyert Uniós támogatással három csillagos korszerű szanatóriummal alakították át.

Nyugdíjba „küldését” követően is tevékenyen dolgozik: a Máv debreceni, és záhonyi orvosi rendelőjében, a debreceni Arany Bika szállóban és a berekfürdői Pávai-Vajna hotelben ad szakorvosi ellátást. Az utóbbi években a debreceni Máv, és az Arany Bika szállóbeli rendeléseit tartotta meg. 2013. március 3.-án még dolgozott.

Hajdúszoboszlói munkája mellett és ellenére hűséges „Karcagi”-nak vallotta magát egész életében. Kötődését az a tény magyarázza, hogy elhunyt családtagjai karcagi temetőben nyugszanak. Szorgalmasan eljárt Öregdiák találkozóinkra, a Birkafőző Fesztiválokra. Ilyen események alkalmával találkoztunk Vele, Családostól, Családjával.

Karcag Város Önkormányzata „Pro Urbe” díjjal tüntette ki.

Minthogy szüleit, bátyját korán elvesztette, saját életében mindig népes családról álmodott.

Lillával, első feleségével kötött házasságából Lilla és Julika mellett kora gyermekkorukban meghalt Lilla Baba és Lajcsika születtek.

Erzsikével kötött második házasságából (37 évig éltek boldogságban) két fiú: Károly és Lajos születtek.

Mind a négy gyermeke értelmiségi pályán dolgozik: Lilla gyógyszerész, Julika orvos, Károly közgazda, Lajos szintén gyógyszerész.

Első feleségével az egész Család szeretet teljes jó viszonyt ápolt.

50 éves érettségi találkozónkra hívtam, eljött. Azóta intenzívvé vált a kapcsolatunk, Debrecenbe, Szoboszlóra jártunk hozzájuk, meg Szoboszlóra, az Általa vezetett intézményekbe „karbantartásra”.

Már évtizedekkel a nyugdíjba küldése után kérdeztem Tőle egy alkalommal: Meddig akarsz még dolgozni Karcsi?’ Azt válaszolta, hogy dolgoznia kell addig, amíg a kisebbik fia - Lajos - befejezi az egyetemi tanulmányait és megszerzi a gyógyszerész diplomáját.

A diploma osztás megtörtént.

2013. március 5.-én szívbillentyű beültetés céljából megműtötték. Műtét utáni rehabilitációra a Nászurához, utazott az orosházi kórházba. Egészsége lassú tempóban ugyan – de visszatért. Olyan mértékig, hogy Lajos fiának esküvőjén – augusztus 31.-én - táncolt a menyasszonnyal.

Örökmozgó természete az otthoni nyugalomát a könyvtár rendezéssel kívánta kiegészíteni. Elesett, bordatöréssel szállították kórházba, ahol szeptember 27.-ére virradóra meghalt.

Az együttérzés vezette gyógyító munkáját, mindenkin segített, aki segítségért hozzá fordult. 61 esztendőit élt a betegek szolgálatában, a Család szeretetében. A Családjáról való gondoskodásban.

Távozását megélve elmondhatjuk, hogy ritka adományban volt részünk: tanúi lehettünk áldozatos, mások gyógyításában tevékenykedő munkás életének, melyet méltó módon dolgozott végig annak a hivatásnak szellemében amelyet kapott, amelyért tanult.

Emlékét nemcsak a betegek őrzik, akiket gyógyított, hanem a Pályatársak, meg a munkáját segítő Nővérek, Asszisztensek, akik egyszerű szavakkal ennyit mondanak: „Sokat köszönhet neki Szoboszló...”

Karcagi Öregdiákok is kegyelettel őrzik az emlékét.

Nyugodjon békében. A.B.F.R.A.

Mikus István – Szöllősi János